

Det er i Virkeligheden altsaa en Bevilling, som kan anvendes til alle, som overhovedet kunne komme til at deltage i den parlamentariske Konference. Det kan meget godt være, at den højtærede Minister har Ret i, at Vedtægterne sige, at der skal være visse Kvalifikationer dertil, men disse Vedtægter ere vi jo ikke Herrer over, de kunne forandres, naar det skal være. Og naar man har set, at der her er en Unøjagtighed, tager man det med, man vilde naturligvis ikke have stillet dette Ændringsforslag isoleret, ganske alene, men naar man tog de andre op, var det naturligt at tage dette med, for derved at faa indført en nødvendig Rettelse.

Hvad Havnen paa Læsø angaar, ser jeg ikke, at der under Debatten er fremkommet det allerfjerneste, jeg ikke i Forvejen havde berørt. Sagen er ikke meget oplyst. Den højtærede Finansminister udtalte, at det var en Sag, vi havde kendt her i Rigsdagen siden 1886, da var den allerede begyndt. Jeg skal sige dertil, at det fremgik netop af den højtærede Ministers Udtalelser, at Sagen aldrig havde været i Landstinget, og Landstinget er dog ogsaa en Del af Rigsdagen. Vi kunne virkelig ikke beskæftige os med alle mulige Andragender, som komme til Folketinget alene, ikke komme her og ikke blive behandlere her. Sagen har været hos Regeringen og i Folketinget, men er aldrig kommen saa vidt, at den er kommen op til Landstinget. Jeg har den fuldeste Ret til at sige, at den er ny, foreligger første Gang nu, første Gang officielt som noget, der foreligger for begge Ting, ved Ministeriets Skrivelse af 15de Februar forrige Aar. Det er det, som har gjort, at jeg har henledet Opmærksomheden derpaa, og som gør, at Sagen ikke egner sig til at vedtages i dette Øjeblik. Jeg har tidligere udtalt, at jeg gerne skal bidrage til, at Læsø faar sine Ønsker opfyldte, naar Sagen er undersøgt, og Tid og Lejlighed er dertil.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har ønsket Ordet for at rette en lille Fejltagelse, som den ærede Ordfører har gjort sig skyldig i, og som jeg er overbevist om ikke at have givet Anledning til. Den ærede Ordfører udtalte, at jeg havde sagt, at ved to tidligere Lejligheder havde der været lignende Anmærkninger paa Finansloven. Det har jeg ikke sagt (*Ordføreren* [P. G. C. Jensen]: Nej, det sagde jeg ikke!). Jo. — Det, jeg har sagt, er, at man ved to lignende Lejligheder har paa Finansloven rørt ved Gebyrerne for departe-

mentale Bevillinger, og ved de Lejligheder, jeg har nævnt, er man gaaet meget videre, end Tilfældet er her. Her foreligger Forslag til en Anmærkning, som ifølge sin Form kun gælder for det enkelte Aar, hvorfor Finansloven gælder, og som altsaa i de følgende Aar maatte gentages. Ved de to tidligere Lejligheder er man nøjedes med paa Finanslovsforslaget at nedsætte Summen for Departementssportler med nogle Tusinde Kroner og derpaa i den Anmærkning, som ledsagede Finansloven, at give den Forklaring, at dermed tilsigtedes at lade Gebyret for visse Bevillinger bortfalde. Da der ingen Indvendinger den Gang gjordes, og Finansloven blev vedtagen af Rigsdagen i den Skikkelse, har man deri set tilstrækkelig Hjemmel til ikke blot for dette Finansaar, men ogsaa for al Fremtid at meddele de paagældende Bevillinger uden Gebyr. Man har altsaa i dette Tilfælde lovgivet, ikke for det enkelte Finansaar, men for al Fremtid. Det Forslag, jeg har stillet, gaar ikke nær saa vidt. Det er tværtimod i Sammenligning med de andre Forslag et overmaade moderat Forslag. Nu forekaster den ærede Ordfører mig, at det er noget ringe, at jeg kun kan anføre to Eksempler, hvor man har ordnet Sager af denne Art paa Finansloven. Det forekommer mig lidt ubilligt, det forekommer mig, at naar den ærede Ordfører vil gøre gældende, at en saadan Sag ikke bør afgøres paa Finansloven, men ved særlig Lov, og at den foreliggende Anmærkning derfor bør stemmes ud, burde den ærede Ordfører lige over for min Paavisning af, at man ved to tidligere Lejligheder ogsaa i Landstinget er gaaet ind paa gennem Finansloven at forandre Gebyrreglerne, paavise en Lejlighed, hvor man i Landstinget tidligere har modsat sig at gøre det, og hvor Følgen deraf er bleven enten at ingen Nedsættelse har fundet Sted, eller at en Nedsættelse ved særlig Lov har fundet Sted. — Den ærede Ordfører siger, at den ny Fremgangsmaade, som er paatænkt, realiter vil være uden Betydning, naar Anmærkningen ikke vedtages. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg tror, at allerede det, at man giver Befolkningen en nem Lejlighed til, uden at foregaaende Undersøgelser ere nødvendige, at faa en Navnebevilling ved Henvendelse til det paagældende Herredsfogedkontor eller Byfogedkontor, vil virke til, hvad der er ønskeligt, at de i alt for høj Grad almindelige Navne bortfalde. Det er Øjemedet med den Navnebog, som foreligger, og som for